Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 25ης Μαΐου 2016*

«Προδικαστική παραπομπή — Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 — Αναγνώριση και εκτέλεση ασφαλιστικών μέτρων — Έννοια της “δημοσίας τάξεως”»

Στην υπόθεση C-559/14,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Augstākās tiesas Civillietu departaments (Λεττονία), με απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2014, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Δεκεμβρίου 2014, στο πλαίσιο της δίκης

Rūdolfs Meroni

κατά

Recoletos Limited,

παρισταμένων των:

Aivars Lembergs,

Olafs Berķis,

Igors Skoks,

Genādijs Ševcovs,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, A. Arabadjiev, J.-C. Bonichot, S. Rodin και E. Regan, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο Rūdolfs Meroni, εκπροσωπούμενος από τον D. Škutāns, advokāts,

— η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους L. Inez Fernandes και E. Pedrosa,

* Γλώσσα διαδικασίας: η λεττονική.

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τη V. Kaye, επικουρούμενη από τον B. Kennelly, barrister,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους A. Sauka και M. Wilderspin,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 25ης Φεβρουαρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 34, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ των Rūdolfs Meroni και Recoletos Limited σχετικής με αίτημα αναγνωρίσεως και εκτελέσεως στη Λετονία αποφάσεως ασφαλιστικών μέτρων, εκδοθείσας από το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) [ανώτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία) (τμήμα εμπορικών διαφορών), Ηνωμένο Βασίλειο].

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο Χάρτης

3 Κατά το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), με τίτλο «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου»:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλεύεται δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του.

[...]»

4 Η παράγραφος 1 του άρθρου 51 του Χάρτη, το οποίο περιλαμβάνεται στον τίτλο VII που επιγράφεται «Γενικές διατάξεις που διέπουν την ερμηνεία και την εφαρμογή του Χάρτη», προβλέπει τα ακόλουθα:

«Οι διατάξεις του παρόντος Χάρτη απευθύνονται στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης, τηρουμένης της αρχής της επικουρικότητας, καθώς και στα κράτη μέλη μόνον όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης. Κατά συνέπεια, οι ανωτέρω σέβονται τα δικαιώματα, τηρούν τις αρχές και προάγουν την εφαρμογή τους, σύμφωνα με τις αντίστοιχες αρμοδιότητές τους και εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων της Ένωσης, όπως της απονέμονται από τις Συνθήκες.»

Ο κανονισμός 44/2001

5 Οι αιτιολογικές σκέψεις 16 έως 18 του κανονισμού 44/2001 έχουν ως εξής:

«(16) Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης στην [Ένωση] δικαιολογεί την αυτόματη αναγνώριση των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος, χωρίς να απαιτείται καμία διαδικασία, εκτός σε περίπτωση αμφισβήτησης.

(17) Η προαναφερόμενη αμοιβαία εμπιστοσύνη απαιτεί αποτελεσματικότητα και ταχύτητα της διαδικασίας με την οποία κηρύσσεται εκτελεστή σε κράτος μέλος απόφαση που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος. Για τον σκοπό αυτό, μια απόφαση θα πρέπει να κηρύσσεται εκτελεστή κατά τρόπο οιονεί αυτόματο, μετά από απλό τυπικό έλεγχο των υποβαλλομένων εγγράφων, χωρίς να έχει το δικαστήριο τη δυνατότητα να προβάλει αυτεπαγγέλτως έναν από τους λόγους μη εκτέλεσης που προβλέπονται από τον ανά χείρας κανονισμό.

(18) Ο σεβασμός των δικαιωμάτων της υπεράσπισης επιβάλλει ωστόσο τη δυνατότητα του εναγομένου να ασκήσει, ενδεχομένως, ένδικο μέσο, που εξετάζεται κατ' αντιδικία, κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας, εφ' όσον αυτός θεωρεί ότι στοιχειοθετείται ένας από τους λόγους μη εκτελέσεως. Η δυνατότητα άσκησης ενδίκων μέσων πρέπει να αναγνωρίζεται επίσης στον αιτούντα, σε περίπτωση που απορρίπτεται η αίτησή του για να κηρυχθεί μια απόφαση εκτελεστή.»

6 Το άρθρο 32 του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι ως «απόφαση» νοείται «κάθε απόφαση εκδιδόμενη από δικαστήριο κράτους μέλους, οποιαδήποτε και αν είναι η ονομασία της, όπως απόφαση, διαταγή, διαταγή εκτελέσεως, καθώς και ο καθορισμός της δικαστικής δαπάνης από τον γραμματέα».

7 Το άρθρο 33 του κανονισμού 44/2001 προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Απόφαση που εκδίδεται σε κράτος μέλος αναγνωρίζεται στα λοιπά κράτη μέλη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.

2. Σε περίπτωση αμφισβήτησης, κάθε ενδιαφερόμενος που επικαλείται ως κύριο ζήτημα την αναγνώριση μπορεί να ζητήσει, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στα τμήματα 2 και 3 του παρόντος κεφαλαίου, να διαπιστωθεί ότι η απόφαση πρέπει να αναγνωρισθεί.

3. Αν η επίκληση της αναγνώρισης γίνεται παρεμπιπτόντως ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, το δικαστήριο αυτό έχει διεθνή δικαιοδοσία να κρίνει σχετικά.»

8 Το άρθρο 34, σημεία 1 και 2, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

1. αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως·

2. αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο εγκαίρως και κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να αμυνθεί, εκτός εάν ο εναγόμενος παρέλειψε να ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως ενώ μπορούσε να το πράξει.»

9 Κατά το άρθρο 35, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 44/2001, η αρχή ενώπιον της οποίας ζητείται η αναγνώριση δεσμεύεται από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως έχει θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του. Η διεθνής δικαιοδοσία των

δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως δεν ερευνάται. Το κριτήριο της δημοσίας τάξεως περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού αυτού δεν έχει εφαρμογή στους κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας.

10 Το άρθρο 36 του κανονισμού αυτού ορίζει ότι αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.

11 Το άρθρο 38, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Αποφάσεις που εκδόθηκαν και είναι εκτελεστές σε κράτος μέλος εκτελούνται σε άλλο κράτος μέλος, αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.»

12 Το άρθρο 41 του κανονισμού αυτού έχει ως ακολούθως:

«Η απόφαση κηρύσσεται εκτελεστή ευθύς ως ολοκληρωθούν οι διατυπώσεις […]. Ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν δύναται, στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, να καταθέσει προτάσεις.»

13 Κατά το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού 44/2001:

«Η κήρυξη της εκτελεστότητας επιδίδεται ή κοινοποιείται στον διάδικο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, μαζί με την απόφαση, εφόσον αυτή δεν έχει ήδη επιδοθεί ή κοινοποιηθεί στον εν λόγω διάδικο.»

14 Κατά το άρθρο 43 του εν λόγω κανονισμού:

«1. Κατά της αποφάσεως επί της αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ασκηθεί ένδικο μέσο και από τους δύο διαδίκους.

2. Το ένδικο μέσο ασκείται ενώπιον του δικαστηρίου που αναφέρεται στο παράρτημα ΙΙΙ.

3. Το ένδικο μέσο εκδικάζεται σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας.

[...]

5. Το ένδικο μέσο κατά της κήρυξης εκτελεστότητας ασκείται εντός μηνός από την επίδοση ή την κοινοποίησή της. Αν ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από εκείνο στο οποίο κηρύχθηκε η εκτελεστότητα, η προθεσμία για την άσκηση του ενδίκου μέσου είναι δύο μήνες από την ημέρα που έγινε η επίδοση ή η κοινοποίηση προσωπικά ή στην κατοικία του. Η προθεσμία αυτή δεν παρεκτείνεται λόγω απόστασης.»

15 Κατά το άρθρο 45 του κανονισμού αυτού:

«1. Το δικαστήριο […] δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας μόνον εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35. […]

2. Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.»

Το λεττονικό δίκαιο

16 Το άρθρο 138 του Civilprocesa likums (κώδικα πολιτικής δικονομίας) ορίζει τα μέσα εξασφαλίσεως μιας αξιώσεως, τα οποία είναι:

«1) η κατάσχεση κινητών και χρημάτων που ανήκουν στον καθού η εκτέλεση·

2) η αναγραφή μνείας περί σχετικής απαγορεύσεως στο μητρώο των οικείων κινητών ή σε άλλο δημόσιο μητρώο·

3) η εγγραφή μνείας περί της εξασφαλίσεως της αξιώσεως στο κτηματολόγιο ή στο νηολόγιο·

4) η συντηρητική κατάσχεση σκάφους·

5) η απαγόρευση στον καθού να προβεί σε ορισμένες ενέργειες·

6) η συντηρητική κατάσχεση οφειλών τρίτων, συμπεριλαμβανομένων χρηματικών ποσών που βρίσκονται σε πιστωτικά ιδρύματα ή άλλους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς·

7) η αναστολή των σε εξέλιξη πράξεων εκτελέσεως (μεταξύ άλλων, επιβολή απαγορεύσεως σε δικαστικό επιμελητή όσον αφορά τη μεταβίβαση χρημάτων ή περιουσιακών στοιχείων σε επισπεύδοντα την εκτέλεση ή οφειλέτη ή αναστολή της πωλήσεως περιουσιακών στοιχείων).»

17 Το άρθρο 427, παράγραφος 1, σημείο 4, του κώδικα πολιτικής δικονομίας προβλέπει τα ακόλουθα:

«Το κατ' έφεση επιληφθέν δικαστήριο, ανεξαρτήτως των λόγων που προβάλλονται στην έφεση, εξαφανίζει την πρωτόδικη απόφαση και αναπέμπει την υπόθεση στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο προς επανεξέταση αν διαπιστώσει ότι [...] η απόφαση αυτή παρέχει δικαιώματα ή επιβάλλει υποχρεώσεις σε πρόσωπο που δεν είχε κληθεί να μετάσχει στη διαδικασία ως διάδικος.»

18 Το άρθρο 452, παράγραφος 3, σημείο 4, του εν λόγω κώδικα ορίζει τα ακόλουθα:

«Λογίζεται εν πάση περιπτώσει ως προσβολή δικονομικού δικαιώματος ικανή να οδηγήσει σε εσφαλμένη λύση της διαφοράς:

[...]

το γεγονός ότι απόφαση παρέχει δικαιώματα ή επιβάλλει υποχρεώσεις σε πρόσωπο που δεν είχε κληθεί να μετάσχει στη διαδικασία ως διάδικος.»

19 Κατά το άρθρο 633 του ίδιου κώδικα:

«(1) Όποιος εκτιμά ότι έχει δικαίωμα επί κατασχεθέντος κινητού ή ακινήτου με σκοπό την είσπραξη αξιώσεως ή επί μέρους του αγαθού αυτού πρέπει να ενεργεί δικαστικώς σύμφωνα με τους γενικούς κανόνες περί δικαιοδοσίας.

(2) Αίτημα να μην περιληφθεί σε πρακτικό κατασχέσεως ένα αγαθό, να διαγραφεί μνεία περί υπάρξεως αξιώσεως στο κτηματολόγιο ή άλλο σχετικό αίτημα πρέπει να υποβάλλεται κατά του οφειλέτη και του επισπεύδοντος την εκτέλεση. Αν η κατάσχεση του αγαθού στηρίζεται σε τμήμα σχετικής ποινικής αποφάσεως, ο καταδικασθείς και το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα καλούνται να παραστούν ως καθών.

(3) Αν το αγαθό έχει ήδη πωληθεί, το αίτημα στρέφεται κατά του προσώπου στο οποίο μεταβιβάστηκε το αγαθό· αν ο δικαστής δεχθεί αίτημα αφορών ακίνητο, κηρύσσεται ανίσχυρη η εγγραφή στο κτηματολόγιο της μεταβιβάσεως του δικαιώματος κυριότητας στον αγοραστή.

[...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

20 Κατόπιν αγωγής που άσκησε η εταιρία Recoletos και άλλοι διάδικοι κατά των Aivars Lembergs, Olafs Berķis, Igors Skoks και Genādijs Ševcovs, το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court), εξέδωσε διάταξη ασφαλιστικών μέτρων στις 9 Απριλίου 2013. Η ως άνω διάταξη δεν επιδόθηκε στα άτομα αυτά.

21 Με διάταξη της 29ης Απριλίου 2013 (στο εξής: επίδικη διάταξη), το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court), επιβεβαίωσε τα εν λόγω μέτρα κατά των ως άνω ατόμων. Ειδικότερα, διατήρησε τη συντηρητική κατάσχεση των αγαθών που ανήκουν στον A. Lembergs. Απαγόρευσε σε αυτόν και στους άλλους καθών να διαθέτουν τις μετοχές τους της εταιρίας AS Ventbunkers, με έδρα τη Λεττονία, να τις χρησιμοποιούν ή να μειώνουν την αξία τους, ανεξαρτήτως του αν οι μετοχές της ως άνω εταιρίας τούς ανήκουν, άμεσα ή έμμεσα, ή ακόμη να διαθέτουν ελεύθερα κάθε προϊόν πωλήσεως ή άλλο εισόδημα από τις μετοχές αυτές, καθώς και από κάθε άλλη εταιρία ή οντότητα μέσω των οποίων οι καθών έχουν πρόσβαση στις μετοχές της Ventbunkers. Ο A. Lembergs κατέχει μία μόνον μετοχή της εταιρίας αυτής. Περίπου 29 % του κεφαλαίου της Ventbunkers κατέχει η εταιρία Yelverton Investments BV (στο εξής: Yelverton) στην οποία ο A. Lembergs έχει δικαιώματα ως «πραγματικός δικαιούχος».

22 Η επίδικη διάταξη συνοδεύεται από διάφορα παραρτήματα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται ένα οργανόγραμμα των εταιριών και άλλων οντοτήτων που αναφέρονται ρητώς στη διάταξη αυτή. Οι τελευταίες δεν ήταν διάδικοι στη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου που εξέδωσε την εν λόγω διάταξη.

23 Κατά την επίδικη διάταξη, η Recoletos προσδιορίζεται ως υπεύθυνη για την επίδοση ή την κοινοποίηση της εν λόγω διατάξεως. Όπως προκύπτει από την ως άνω διάταξη, έχει δικαίωμα να προσφύγει ενώπιον του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court), και να προσβάλει τα μέτρα που διέταξε το δικαστήριο αυτό κάθε ενδιαφερόμενος στον οποίο έχει γνωστοποιηθεί η ως άνω διάταξη. Η διάταξη αυτή εκδόθηκε κατόπιν επ' ακροατηρίου συζητήσεως περί της οποίας είχαν ενημερωθεί οι καθών διάδικοι, με τη διευκρίνιση ότι αυτοί έχουν δικαίωμα υποβολής ενώπιον του δικαστηρίου αυτού αιτήματος τροποποιήσεως ή ανακλήσεως της επίδικης διατάξεως.

24 Η διάταξη αυτή ορίζει επίσης τα ακόλουθα:

«Εντός προθεσμίας 7 ημερών από της παραλαβής αντιγράφου της παρούσας διατάξεως [...], οι καθών οφείλουν να προβούν σε κάθε εύλογη ενέργεια στο μέτρο των εξουσιών τους ώστε να αποφευχθεί το ενδεχόμενο τα μέλη των διοικητικών συμβουλίων των εταιριών που απαριθμούνται [στην] παρούσα διάταξη να μεταβιβάσουν, να χρησιμοποιήσουν ή να μειώσουν, με οποιονδήποτε τρόπο, περιουσιακά στοιχεία [της Ventbunkers] που κατέχουν οι εν λόγω εταιρίες. Τέτοιες ενέργειες, εφόσον ευλόγως εμπίπτουν στο πλαίσιο των εξουσιών τους, πρέπει να περιλαμβάνουν, ιδίως, την άμεση και επίσημη ενημέρωση των προαναφερθεισών εταιριών, μέσω των μελών των διοικητικών συμβουλίων τους και, [...] στο πλαίσιο των εξουσιών τους, την απαγόρευση κάθε μεταβιβάσεως, διαθέσεως ή μειώσεως της αξίας περιουσιακών στοιχείων [της Ventbunkers] που κατέχουν οι εν λόγω εταιρίες.

[...]

Η παρούσα διάταξη δεν απαγορεύει στους καθών να διαθέτουν, να χρησιμοποιούν ή να μειώνουν την αξία κάθε στοιχείου ενεργητικού που δεν συνδέεται με οικονομικά συμφέροντα [της Ventbunkers].

Η παρούσα διάταξη δεν απαγορεύει τη χρησιμοποίηση ή τη διάθεση περιουσιακών στοιχείων [της Ventbunkers] στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών και πρόσφορων δραστηριοτήτων, οι καθών οφείλουν όμως να ενημερώνουν προηγουμένως τους νόμιμους εκπροσώπους των αιτούντων.

[...]

Κάθε καθού φυσικό πρόσωπο που διατάσσεται να μην προβαίνει σε ορισμένες ενέργειες πρέπει να απέχει από τις ενέργειες αυτές είτε ενεργούν αυτοπροσώπως είτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Δεν μπορεί να ενεργεί μέσω άλλων προσώπων ενεργούντων στο όνομά του, βάσει οδηγιών του ή κατόπιν δικής του πρωτοβουλίας.

[...]

Η παρούσα διάταξη παράγει αποτελέσματα έναντι των ακόλουθων προσώπων σε κάθε χώρα πέραν αυτής όπου έχει αρμοδιότητα το δικάζον δικαστήριο:

a) έναντι των καθών η αίτηση·

b) έναντι κάθε προσώπου:

— το οποίο υπάγεται στη δικαιοδοσία του δικάζοντος δικαστηρίου·

— στο οποίο έχει επιδοθεί εγγράφως η παρούσα διάταξη στον τόπο κατοικίας ή εργασίας του που βρίσκεται εντός της περιφέρειας δικαιοδοσίας του δικάζοντος δικαστηρίου και

— το οποίο είναι σε θέση να εμποδίσει ενέργειες ή παραλείψεις εκτός της περιφέρειας δικαιοδοσίας του δικάζοντος δικαστηρίου που δημιουργούν ή διευκολύνουν παράβαση της παρούσας διατάξεως και

c) έναντι κάθε άλλου προσώπου εφόσον δικαστήριο της άλλης αυτής χώρας κήρυξε εκτελεστή την παρούσα διάταξη ή την εκτέλεσε.»

25 Στη συνέχεια, η βεβαίωση περί της οποίας γίνεται λόγος στα άρθρα 54 και 58 του κανονισμού 44/2001 χορηγήθηκε στις 3 Μαΐου 2013. Η βεβαίωση αυτή αναφέρει ότι η επίδικη διάταξη έχει εφαρμογή έναντι των A. Lembergs, O. Berķis, I. Skoks και G. Ševcovs.

26 Στις 28 Ιουνίου 2013 η Recoletos υπέβαλε ενώπιον του Ventspils tiesa (πρωτοδικείου του Ventspils, Λεττονία) αίτηση να κηρυχθεί εκτελεστή η επίδικη διάταξη και να εξασφαλιστεί η εκτέλεσή της με τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων.

27 Με απόφαση της ίδια ημέρας το Ventspils tiesa έκανε εν μέρει δεκτή την αίτηση αυτή. Την απέρριψε ως προς το αίτημα να εξασφαλιστεί η εκτέλεση της επίδικης διατάξεως.

28 Οι O. Berķis, I. Skoks και G. Ševcovs, καθώς και ο R. Meroni, δικηγόρος εγκατεστημένος στη Ζυρίχη (Ελβετία), ο οποίος είναι τόσο εκπρόσωπος και διαχειριστής της υπό κατάσχεση περιουσίας του A. Lembergs, ασκών τα δικαιώματα του τελευταίου ως μετόχου της Ventbunkers, όσο και διευθυντής της Yelverton, άσκησαν τότε συμπληρωματικό ένδικο μέσο κατά της αποφάσεως του Ventspils tiesa ενώπιον του Kurzemes apgabaltiesa (περιφερειακού εφετείου του Kurzeme, Λεττονία). Η έφεση δεν αφορούσε το τμήμα της αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος να εξασφαλιστεί η εκτέλεση της επίδικης διατάξεως.

29 Με απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2013 το Kurzemes apgabaltiesa εξαφάνισε την απόφαση του Ventspils tiesa και απεφάνθη επί της ουσίας σχετικά με την αίτηση της Recoletos. Κήρυξε εν μέρει εκτελεστή στη Λετονία τη διάταξη περί κατασχέσεως καθόσον αυτή απαγορεύει στον A. Lembergs τη διάθεση των μετοχών του της Ventbunkers, τη χρησιμοποίησή τους ή τη μείωση της αξίας τους, ανεξαρτήτως του κατά πόσον οι εν λόγω μετοχές τού ανήκαν άμεσα ή έμμεσα, καθώς και την ανάθεση τέτοιων ενεργειών σε τρίτους. Το δικαστήριο αυτό έκρινε αβάσιμες τις ενστάσεις του R. Meroni, κατά τις οποίες η επίδικη διάταξη θίγει τα δικαιώματα τρίτων που δεν ήταν διάδικοι στη δίκη ενώπιον του δικαστηρίου του Ηνωμένου Βασιλείου. Το κατ' έφεση επιληφθέν δικαστήριο επισήμανε συναφώς ότι η επίδικη διάταξη αφορούσε μόνον τον A. Lembergs και την κατάσχεση των αγαθών του.

30 Ο R. Meroni άσκησε τότε συμπληρωματική αναίρεση ενώπιον του Augstākās tiesas Civillietu departaments (ανώτατου δικαστηρίου, τμήμα αστικών υποθέσεων, Λεττονία) κατά της αποφάσεως του Kurzemes apgabaltiesa, ζητώντας την αναίρεσή της καθόσον αυτή δέχεται την εκτέλεση στη Λετονία της επίδικης διατάξεως κατά του A. Lembergs.

31 Με την αίτηση αναιρέσεως ο R. Meroni εκθέτει ότι είναι ο διευθυντής της Yelverton, η οποία είναι μέτοχος της Ventbunkers, και ότι ασκεί τα δικαιώματα του A. Lembergs ως μετόχου τής εν λόγω εταιρίας. Κατ' αυτόν, η επίδικη διάταξη παρεμποδίζει την άσκηση των δικαιωμάτων ψήφου τα οποία απορρέουν από τις μετοχές της Ventbunkers που ανήκουν στη Yelverton. Ο R. Meroni προβάλλει επίσης ότι η αναγνώριση και εκτέλεση της επίδικης διατάξεως αντιβαίνουν προς την επιφύλαξη λόγω δημοσίας τάξεως που προβλέπεται στο άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, καθόσον οι απαγορεύσεις τις οποίες επιβάλλει η επίδικη διάταξη θίγουν τα δικαιώματα κυριότητας τρίτων οι οποίοι δεν ήταν διάδικοι στη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου που εξέδωσε την επίδικη διάταξη.

32 Το Augstākās tiesas Civillietu departaments επισημαίνει ότι η διάταξη αυτή αφορά όχι μόνον τον A. Lembergs αλλά και τρίτους, όπως η Yelverton, καθώς και άλλα πρόσωπα που δεν ήταν διάδικοι στη διαδικασία ενώπιον του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court). Εντούτοις, είναι δυσχερής η διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά την ενημέρωση προσώπων μη εμπλεκομένων στην υπόθεση την οποία αφορά η επίδικη διάταξη και τα έγγραφα που αφορούν την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων σε περίπτωση που τέτοια έγγραφα δεν προσκομίστηκαν ούτε από τους αναιρεσείοντες ούτε από τον αναιρεσίβλητο. Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν βάσει του δικαίου της Ένωσης, κατά τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων στο πλαίσιο ορισμένης διαφοράς, μπορούν να περιορίζονται τα δικαιώματα κυριότητας προσώπου που δεν είναι διάδικος στην εν λόγω διαφορά, έστω και αν προβλέπεται ότι κάθε πρόσωπο που θίγεται από απόφαση ασφαλιστικών μέτρων μπορεί να ζητήσει οποτεδήποτε από το αρμόδιο δικαστήριο την τροποποίηση ή την ανάκληση της αποφάσεως, και αν μπορεί να επαφίεται στους επισπεύδοντες η κοινοποίηση της αποφάσεως στους ενδιαφερόμενους, όταν το εθνικό δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως δεν έχει καμία δυνατότητα να εξακριβώσει τα σχετικά με την κοινοποίηση αυτή πραγματικά περιστατικά.

33 Το Augstākās tiesas Civillietu departaments εκτιμά ότι όποιος δεν έχει την ιδιότητα του διαδίκου δεν έχει καν τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του ενώπιον του επιληφθέντος δικαστηρίου όσον αφορά τόσο πραγματικά όσο και νομικά ζητήματα, πράγμα το οποίο αποτελεί την ίδια την ουσία του δικαιώματος για δίκαιη δίκη. Πράγματι, στον διάδικο σε διαφορά πρέπει να επιδίδεται τόσο το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης όσο και τα προσκομιζόμενα προς στήριξή του στοιχεία. Μόνον αν γνωρίζει τα επιχειρήματα επί της ουσίας της υποθέσεως, έχει ο διάδικος αυτός τη δυνατότητα να αμυνθεί κατά του αντιδίκου του. Συναφώς, πρέπει να εξασφαλίζεται ότι η οικεία διαδικασία είναι σύμφωνη προς την αρχή της κατ' αντιμωλίαν διαδικασίας και της δίκαιης δίκης, τούτο δε όχι μόνο στο στάδιο όπου η υπόθεση εξετάζεται επί της ουσίας, αλλά και στο στάδιο της λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

34 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Augstākās tiesas Civillietu departaments αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 την έννοια ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας αναγνωρίσεως αλλοδαπής δικαστικής αποφάσεως, η προσβολή των δικαιωμάτων προσώπων που δεν είναι διάδικοι στη διαφορά της κύριας δίκης μπορεί να δικαιολογήσει την εφαρμογή της ρήτρας δημοσίας τάξεως, την οποία προβλέπει το εν λόγω άρθρο 34, σημείο 1, και τη μη αναγνώριση της εν λόγω αλλοδαπής αποφάσεως, στον βαθμό που θίγει πρόσωπα που δεν είναι διάδικοι στην κύρια δίκη;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, έχει το άρθρο 47 του Χάρτη την έννοια ότι η αρχή της δίκαιης δίκης, την οποία κατοχυρώνει ο Χάρτης, επιτρέπει, οσάκις διατάσσονται ασφαλιστικά μέτρα, να επιβάλλονται περιορισμοί σε δικαιώματα ιδιοκτησίας προσώπου που δεν ήταν διάδικος στην οικεία δίκη, έστω και αν προβλέπεται ότι οποιοσδήποτε θίγεται από τη διάταξη με την οποία διατάσσονται ασφαλιστικά μέτρα δικαιούται ανά πάσα στιγμή να ζητήσει από το δικαστήριο να μεταρρυθμίσει ή να ανακαλέσει την επίμαχη δικαστική απόφαση, και να επαφίεται στους αιτούντες το ασφαλιστικό μέτρο η κοινοποίηση της αποφάσεως στους ενδιαφερομένους;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

35 Με τα ερωτήματά του, που πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, ερμηνευόμενο με γνώμονα το άρθρο 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, η αναγνώριση και εκτέλεση διατάξεως που εξέδωσε δικαστήριο κράτους μέλους, χωρίς να δοθεί η δυνατότητα παραστάσεως σε τρίτον του οποίου τα δικαιώματα μπορούν να θιγούν από τη διάταξη αυτή, πρέπει να λογίζονται ως προδήλως αντίθετες προς τη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνωρίσεως και προς το δικαίωμα για δίκαιη δίκη κατά την έννοια των διατάξεων αυτών.

36 Για να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα αυτά, πρέπει να προσδιοριστεί αν το γεγονός ότι ο R. Meroni δεν κλήθηκε να παραστεί ενώπιον του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court), πριν από την εκ μέρους του δικαστηρίου αυτού έκδοση της επίδικης διατάξεως μπορεί να συνιστά προσβολή της δημοσίας τάξεως του κράτους του οποίου τα δικαστήρια κλήθηκαν να αναγνωρίσουν και να εκτελέσουν τη διάταξη αυτή.

37 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η επίδικη διάταξη, της οποίας ζητείται η αναγνώριση και η εκτέλεση, αφορά την απαγόρευση διαθέσεως ορισμένων περιουσιακών στοιχείων στο πλαίσιο προσωρινών μέτρων των οποίων σκοπός είναι να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να ματαιώσει ένας από τους διαδίκους τη μελλοντική ικανοποίηση του αντιδίκου του από τα εν λόγω περιουσιακά στοιχεία. Η ως άνω διάταξη αφορά με τον τρόπο αυτόν και ορισμένους τρίτους, όπως τον αναιρεσείοντα της κύριας δίκης, οι οποίοι έχουν δικαιώματα που συνδέονται με τα εν λόγω περιουσιακά στοιχεία.

38 Όσον αφορά την έννοια της «δημοσίας τάξεως» κατά το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, το Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 55 της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης (C-420/07, EU:C:2009:271), ότι η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται στενά, καθόσον συνιστά εμπόδιο στην επίτευξη ενός από τους βασικούς σκοπούς του εν λόγω κανονισμού, και ότι πρέπει να εφαρμόζεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις.

39 Μολονότι τα κράτη μέλη παραμένουν καταρχήν ελεύθερα να καθορίζουν, δυνάμει της επιφυλάξεως που διατυπώνεται στο άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, σύμφωνα με τις εθνικές τους αντιλήψεις, τις απαιτήσεις της δημοσίας τάξεώς τους, τα όρια της έννοιας αυτής εμπίπτουν στην ερμηνεία του ως άνω κανονισμού (βλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

40 Κατά συνέπεια, καίτοι δεν απόκειται στο Δικαστήριο να ορίσει το περιεχόμενο της δημοσίας τάξεως κράτους μέλους, παρά ταύτα οφείλει να ελέγχει τα όρια εντός των οποίων ο δικαστής κράτους μέλους δύναται να ανατρέξει στην έννοια αυτή προκειμένου να μην αναγνωρίσει απόφαση προερχόμενη από άλλο κράτος μέλος (βλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

41 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα άρθρα 36 και 45, παράγραφος 2, του κανονισμού 44/2001, αποκλείοντας την αναθεώρηση επί της ουσίας της αλλοδαπής αποφάσεως, απαγορεύουν στο δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως να αρνηθεί την αναγνώριση ή την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής για τον λόγο και μόνον ότι υφίσταται διαφορά μεταξύ του κανόνα δικαίου που εφάρμοσε το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως και του κανόνα που θα είχε εφαρμόσει το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως εάν είχε επιληφθεί το ίδιο της διαφοράς. Ομοίως, ο δικαστής του κράτους μέλους αναγνωρίσεως δεν μπορεί να ελέγξει την ορθότητα των νομικών ή πραγματικών εκτιμήσεων στις οποίες προέβη ο δικαστής του κράτους μέλους προελεύσεως (βλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 58 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Κατά συνέπεια, η επίκληση της αφορώσας τη δημόσια τάξη εξαιρέσεως, η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση όπου η αναγνώριση ή η εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος θα προσέκρουε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην έννομη τάξη του κράτους μέλους αναγνωρίσεως, καθόσον θα παραβίαζε θεμελιώδη αρχή. Για να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αλλοδαπής αποφάσεως, η παραβίαση θα πρέπει να συνίσταται σε πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος θεωρείται ουσιώδης στην έννομη τάξη του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή σε πρόδηλη προσβολή δικαιώματος το οποίο αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες στην έννομη αυτή τάξη (βλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης, C-420/07, EU:C:2009:271, σκέψη 59 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

43 Δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επί των συνεπειών που έχει το άρθρο 47 του Χάρτη ως προς την ερμηνεία του άρθρου 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 έναντι της αιτήσεως αναγνωρίσεως και εκτελέσεως της επίδικης διατάξεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι το πεδίο εφαρμογής του Χάρτη, όσον αφορά τη δράση των κρατών μελών, ορίζεται στο άρθρο 51, παράγραφος 1, αυτού, το οποίο προβλέπει ότι οι διατάξεις του Χάρτη απευθύνονται στα κράτη μέλη μόνον όταν αυτά εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης (βλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, σκέψη 17).

44 Κατά συνέπεια, εθνικό δικαστήριο που εφαρμόζει τον κανονισμό 44/2001 και, κατ' επέκταση, το δίκαιο της Ένωσης πρέπει να συμμορφωθεί προς τις απαιτήσεις που απορρέουν από το άρθρο 47 του Χάρτη, κατά το οποίο κάθε πρόσωπο του οποίου θίγονται τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζει το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

45 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει τονίσει ότι οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης, όπως αυτές του κανονισμού 44/2001, πρέπει να ερμηνεύονται με γνώμονα τα θεμελιώδη δικαιώματα, τα οποία, κατά πάγια νομολογία, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των γενικών αρχών του δικαίου των οποίων την τήρηση διασφαλίζει το Δικαστήριο και τα οποία έχουν πλέον κατοχυρωθεί με τον Χάρτη. Συναφώς, οι διατάξεις του κανονισμού 44/2001 εκφράζουν στο σύνολό τους τη βούληση, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών του κανονισμού αυτού, οι διαδικασίες που καταλήγουν σε έκδοση δικαστικών αποφάσεων να

διεξάγονται τηρουμένων των δικαιωμάτων άμυνας που διασφαλίζονται βάσει του άρθρου 47 του Χάρτη (βλ. απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, A, C-112/13, EU:C:2014:2195, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Ειδικότερα, όσον αφορά το ζήτημα υπό ποιες περιστάσεις το γεγονός ότι μια απόφαση δικαστηρίου κράτους μέλους έχει εκδοθεί κατά παράβαση των διαδικαστικών εγγυήσεων μπορεί να αποτελεί λόγο αρνήσεως αναγνωρίσεως βάσει του άρθρου 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η επιφύλαξη δημοσίας τάξεως την οποία προβλέπει η διάταξη αυτή μπορεί να χρησιμοποιείται μόνον καθόσον μια τέτοια προσβολή έχει ως συνέπεια ότι η αναγνώριση της συγκεκριμένης αποφάσεως στο κράτος μέλος αναγνωρίσεως θα συνιστούσε πρόδηλη παράβαση ουσιώδους κανόνα δικαίου στην έννομη τάξη της Ένωσης και, επομένως, στην έννομη τάξη του εν λόγω κράτους μέλους (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 50).

47 Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι το κατά τον κανονισμό 44/2001 καθεστώς αναγνωρίσεως και εκτελέσεως στηρίζεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη όσον αφορά την απονομή της δικαιοσύνης εντός της Ένωσης. Βάσει αυτής της εμπιστοσύνης την οποία επιδεικνύουν αμοιβαίως τα κράτη μέλη όσον αφορά τα νομικά τους συστήματα και τα δικαιοδοτικά τους όργανα μπορεί να γίνεται δεκτό ότι, σε περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής του εθνικού δικαίου ή του δικαίου της Ένωσης, το σύστημα ενδίκων μέσων που προβλέπεται σε κάθε κράτος μέλος, συμπληρούμενο με τον κατά το άρθρο 267 ΣΛΕΕ μηχανισμό υποβολής προδικαστικών ερωτημάτων, παρέχει επαρκείς εγγυήσεις στους πολίτες (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 63).

48 Πράγματι, ο κανονισμός 44/2001 στηρίζεται στη θεμελιώδη ιδέα κατά την οποία οι πολίτες υποχρεούνται, καταρχήν, να χρησιμοποιούν όλα τα ένδικα μέσα που τους παρέχει το δίκαιο του κράτους μέλους προελεύσεως. Εκτός αν συντρέχουν ιδιαίτερες περιστάσεις που καθιστούν υπερβολικά δυσχερή ή αδύνατη την άσκηση των ενδίκων μέσων στο κράτος μέλος προελεύσεως, οι πολίτες πρέπει να ασκούν εντός του κράτους μέλους αυτού όλα τα διαθέσιμα ένδικα μέσα προκειμένου να αποτρέψουν εξ υπαρχής προσβολή της δημοσίας τάξεως (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 64).

49 Στην υπόθεση της κύριας δίκης, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η επίδικη διάταξη δεν αναπτύσσει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων πριν αυτοί ενημερωθούν συναφώς, εναπόκειται δε στους διαδίκους που επικαλούνται την εν λόγω διάταξη να μεριμνήσουν για τη δέουσα κοινοποίησή της στους τρίτους και να αποδείξουν ότι όντως έλαβε χώρα η σχετική κοινοποίηση. Επιπλέον, τρίτος που δεν ήταν διάδικος στη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου του κράτους προελεύσεως μπορεί, μετά την κοινοποίηση στον ίδιο της ως άνω διατάξεως, να προσβάλει την εν λόγω διάταξη και να ζητήσει την τροποποίηση ή την ανάκλησή της.

50 Το εν λόγω σύστημα δικαστικής προστασίας ικανοποιεί τις απαιτήσεις που έθεσε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 2ας Απριλίου 2009, Gambazzi (C-394/07, EU:C:2009:219, σκέψεις 42 και 44), όσον αφορά τις δικονομικές εγγυήσεις που εξασφαλίζουν σε κάθε εμπλεκόμενο τρίτο τη δυνατότητα ουσιαστικής αμφισβητήσεως μέτρου λαμβανόμενου από το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το εν λόγω σύστημα αντιβαίνει προς το άρθρο 47 του Χάρτη.

51 Πρέπει να υπομνησθεί επίσης ότι το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, Draka NK Cables κ.λπ. (C-167/08, EU:C:2009:263, σκέψη 31), ότι ο δανειστής ενός οφειλέτη δεν δύναται να ασκήσει ένδικο μέσο κατά αποφάσεως επί αιτήσεως περί κηρύξεως εκτελεστότητας στην ημεδαπή αν δεν είχε μετάσχει επισήμως ως διάδικος στη δίκη στην οποία άλλος δανειστής του εν λόγω οφειλέτη είχε ζητήσει την κήρυξη της εκτελεστότητας.

52 Πράγματι, αν το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνωρίσεως μπορούσε να εκτιμήσει την ύπαρξη ενδεχόμενων δικαιωμάτων τρίτου ο οποίος δεν μετέσχε στη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου του κράτους προελεύσεως και ο οποίος ζητεί έναντι αυτού την αναγνώριση και εκτέλεση της αλλοδαπής αποφάσεως, το ως άνω δικαστήριο θα κατέληγε ενδεχομένως σε εξέταση του βασίμου της αποφάσεως αυτής.

53 Επομένως, η επιχειρηματολογία που προέβαλε ο R. Meroni ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου θα μπορούσε να οδηγήσει το δικαστήριο αυτό σε εξέταση προδήλως αντίθετη προς τα άρθρα 36 και 45, παράγραφος 2, του κανονισμού 44/2001, κατά τα οποία σε καμία περίπτωση η αλλοδαπή απόφαση δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο αναθεωρήσεως επί της ουσίας.

54 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, στο υποβαλλόμενο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, η αναγνώριση και εκτέλεση διατάξεως εκδοθείσας από δικαστήριο κράτους μέλους, χωρίς να δοθεί η δυνατότητα παραστάσεως σε τρίτον του οποίου τα δικαιώματα μπορούν να θιγούν από τη διάταξη αυτή, δεν μπορούν να λογίζονται ως προδήλως αντίθετες προς τη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνωρίσεως και προς το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, εφόσον ο εν λόγω τρίτος έχει τη δυνατότητα να προβάλει τα δικαιώματά του ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

Επί των δικαστικών εξόδων

55 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, η αναγνώριση και εκτέλεση διατάξεως εκδοθείσας από δικαστήριο κράτους μέλους, χωρίς να δοθεί η δυνατότητα παραστάσεως σε τρίτον του οποίου τα δικαιώματα μπορούν να θιγούν από τη διάταξη αυτή, δεν μπορούν να λογίζονται ως προδήλως αντίθετες προς τη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνωρίσεως και προς το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, εφόσον ο εν λόγω τρίτος έχει τη δυνατότητα να προβάλει τα δικαιώματά του ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

(υπογραφές)